

Józef Stalin nie żyje

Od Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Prezydium Rady Najwyższej ZSRR

**Do wszystkich członków partii, do wszystkich ludzi pracy Związku Radzieckiego
Drodzy towarzysze i przyjaciele!**

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Rada Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Prezydium Rady Najwyższej ZSRR z uczuciem głębokiego bólu powiadają partię i wszystkich ludzi pracy Związku Radzieckiego, że 5 marca o godzinie dziewiętej minut pięćdziesiąt wieczorem, po ciężkiej chorobie zakończył życie przewodniczący Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i sekretarz Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego Józef Wissarionowicz Stalin.

Przestało bić serce Wodza ludzkości Wielkiego Stalina

Przestało bić serce współbojownika i genialnego kontynuatora dzieła Lenina, mądrego Wodza i Nauczyciela partii komunistycznej i narodu radzieckiego — Józefa Wissarionowicza Stalina.

Imię Stalina jest bezgranicznie drogim naszym partii, narodowi radzieckiemu, masom pracującym na całym świecie.

Wraz z Leninem towarzysze Stalin stworzył potężną partię komunistów, wychował ją i zahartował; wraz z Leninem towarzysze Stalin był źródłem natchnienia i wodzem Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, założycielem pierwszego na świecie państwa socjalistycznego.

Kontynuując nieśmiertelne dzieło Lenina, towarzysze Stalin poprowadził naród radziecki do historycznego w skali światowej zwycięstwa socjalizmu w naszym kraju. Towarzysze Stalin poprowadził nasz kraj do zwycięstwa nad faszyzmem w drugiej wojnie światowej, co w sposób zasadniczy zmieniło całą sytuację międzynarodową. Towarzysze Stalin uzbroił partię i cały naród w wielki i jasny program budowy komunizmu w ZSRR.

Śmierć towarzysza Stalina, który oddał całe swe życie ofiarnej służbie dla wielkiej sprawy komunizmu, jest najcięższą stratą dla partii, dla mas pracujących Kraju Rad i całego świata.

Więść o zgonie towarzysza Stalina wzbudziła głęboki ból w sercach robotników, kolchoźników, inteligencji i wszystkich ludzi pracy naszej ojczyzny, w sercach żołnierzy naszej mężnej Armii i Marynarki Wojennej, w sercach milionów ludzi pracy we wszystkich krajach świata.

W tych dniach pełnych bólu wszystkie bratnie narody naszego kraju jeszcze bardziej zespalały się w wielkiej, zwartej rodzinie pod wypróbowanym kierownictwem partii komunistycznej, stworzonej i wychowanej przez Lenina i Stalina.

Naród radziecki żywi bezgraniczne zaufanie i przepojony jest gorącą miłością do swej ukochanej partii komunistycznej, bo wie, że służenie interesom narodu jest najwyższym prawem całej działalności partii.

Robotnicy, kolchoźnicy, inteligencja radziecka, wszyscy ludzie pracy naszego kraju nieugięcie realizują politykę, opracowaną przez naszą partię, od-

powiadającą żywotnym interesom mas pracujących, zmierzającą do dalszego wzrostu potęgi naszej socjalistycznej ojczyzny. Słuszność tej polityki partii komunistycznej potwierdzona została przez dziesięciolecie walki, doprowadziła ona masy pracujące Kraju Rad do historycznych zwycięstw socjalizmu.

Natchnione tą polityką narody Związku Radzieckiego pod kierownictwem partii niezachwianie kroczą naprzód ku nowym sukcesom budownictwa komunistycznego w naszym kraju.

Masy pracujące naszego kraju wiedzą, że dalsza poprawa dobrobytu materialnego wszystkich warstw ludności — robotników, kolchoźników, inteligencji, maksymalne zaspokajanie stale rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych całego społeczeństwa zawsze było i jest przedmiotem szczególnej troski partii komunistycznej i rządu radzieckiego.

Naród radziecki wie, że wzrasta i krzepnie zdolność obronna i potęga państwa radzieckiego, że partia ze wszech miar umacnia Armię Radziecką, Marynarkę Wojenną i organa wywiadu, aby stale wzmacniać naszą gotowość do udzielenia druzgocącej odprawy każdemu agresorowi.

Polityka zagraniczna partii komunistycznej i rządu Związku Radzieckiego była i jest niewzruszoną polityką utrzymania i utrwalenia pokoju, polityką walki przeciwko przygotowywaniu i rozpętywaniu nowej wojny, polityką współpracy międzynarodowej i rozwoju stosunków handlowych ze wszystkimi krajami.

Narody Związku Radzieckiego, wierne sztandarowi proletariackiego internacjonalizmu, umacniają i rozwijają braterską przyjaźń z wielkim narodem chińskim, z masami pracującymi wszystkich krajów demokracji ludowej, więzy przyjaźni z masami pracującymi krajów kapitalistycznych i kolonialnych, walczącymi o sprawę pokoju, demokracji i socjalizmu.

Drodzy Towarzysze i Przyjaciele! Wielką siłą przewodnią i kierowniczą narodu radzieckiego w walce o zbudowanie komunizmu jest nasza partia komunistyczna. Żelazna jedność i niewzruszona zwartość szeregów partii — to główny warunek jej siły i potęgi. Zadaniem naszym jest strzec jedności partii jak źrenicy oka, wychowywać komunistów na

aktywnych bojowników politycznych o wcielenie w życie polityki i uchwał partii, wzmacniać jeszcze bardziej więź partii z wszystkimi ludźmi pracy, z robotnikami, kolchoźnikami, inteligencją, albowiem w tej nierozzerwalnej więzi z narodem tkwi siła i niezwyciężoność naszej partii.

Partia widzi jedno ze swych najważniejszych zadań w tym, aby wychowywać komunistów i wszystkich ludzi pracy w duchu wysokiej czujności politycznej, w duchu nieprzejednania i niezłomności w walce z wrogami wewnętrznymi i zewnętrznymi.

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Rada Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Prezydium Rady Najwyższej ZSRR, zwracając się w tych bolesnych dniach do partii i narodu, wyrażają niezłomne przekonanie, że partia i wszyscy ludzie pracy naszej ojczyzny zespolą się jeszcze bardziej wokół Komitetu Centralnego i rządu radzieckiego, zmobilizują wszystkie swe siły i energie twórczą do realizacji wielkiego dzieła budowy komunizmu w naszym kraju.

Nieśmiertelne imię Stalina żyć będzie zawsze w sercach narodu radzieckiego i całej postępowej ludzkości.

**NIECH ŻYJE WIELKA, NIEZWYCIEŻONA
NAUKA MARKSA-ENGELSA-LENINA-STALINA!
NIECH ŻYJE NASZA POTĘŻNA OJCZYŻNA
SOCJALISTYCZNA!**

**NIECH ŻYJE NASZ BOHATERSKI NARÓD
RADZIECKI!**

**NIECH ŻYJE WIELKA KOMUNISTYCZNA
PARTIA ZWIĄZKU RADZIECKIEGO!**

**KOMITET CENTRALNY
KOMUNISTYCZNEJ PARTII
ZWIĄZKU RADZIECKIEGO**

**RADA MINISTRÓW
ZWIĄZKU SOCJALISTYCZNYCH
REPUBLIC RADZIECKICH**

**PREZYDIUM RADY NAJWYŻSZEJ
ZWIĄZKU
SOCJALISTYCZNYCH REPUBLIC
RADZIECKICH**

Dnia 5 marca 1953 roku.

**Do robotników, chłopów i inteligencji pracującej!
Do kobiet polskich i młodzieży!
Do żołnierzy polskich!
Do narodu polskiego!**

Towarzysze i Obywatele!

Cała postępową ludzkość z największym bólem przyjął tragiczną wieść o zgonie największego człowieka naszych czasów — Józefa Stalina.

Wraz z narodami Związku Radzieckiego szczególnie głęboko i boleśnie przeżywa ten wielki cios naród polski, który towarzyszył Józefowi Stalinowi zawiązując swe wyzwolenie z ponurej hitlerowskiej niewoli, swe odrodzenie, odzyskanie prastarych ziem polskich, utrwalenie swej niepodległości.

Masy pracujące Polski wiedzą, że ich historyczne przeobrażenia społeczne, wyzwolenie z jarzma obszarników i kapitalistów, zdobycie władzy przez lud pracujący i umocnienie państwa ludowego, olbrzymie osiągnięcia w budowie nowego życia — wiążą się nierozzerwalnie z braterską pomocą narodów radzieckich, z serdeczną troską i ojcowską opieką Wodza i genialnego Nauczyciela mas pracujących całego świata, wielkiego przyjaciela naszego narodu — Józefa Stalina.

W tej ciężkiej chwili z największą mocą odczuwamy serdeczną i nierozzerwalną więź narodu polskiego z wielkim krajem radzieckim.

W tej ciężkiej chwili głębiej niż kiedykolwiek odczuwamy niezwyciężoną siłę i zwartość całego światowego obozu pokoju, którego natchnieniem był, jest i będzie Józef Stalin.

Mocniejsza niż kiedykolwiek jest nasza spójna ideowa i braterska w walce o pokój, wolność narodów i socjalizm, której wzór daje nam wielka bohaterka partia Lenina i Stalina.

Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Rada Ministrów i Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wzywają masy pracujące i cały naród polski do złożenia hołdu nieśmiertelnemu Wodzowi ludu pracującego całego świata.

Wcielając w życie Jego nauki, wzmacniamy nieustannie zwartość, siłę i jedność naszego narodu w walce o pokój i socjalizm!

Codzienną twórczą i ofiarną pracą rozwijamy naszą planową gospodarkę narodową — podstawę wzrostu dobrobytu i kultury całego ludu pracującego!

Otoczamy troską i miłością Wojsko Polskie — wierną straż naszych granic i wolności naszej ojczyzny!

Wzmacniamy nieustannie czujność wobec wszelkich nikczemnych zakusów imperialistycznych podżegaczy wojennych — wrogów Polski!

Pomnażamy siły naszego państwa ludowego — ostoi naszej niepodległości, a zarazem ważnego i niezłomnego ognia światowego obozu pokoju, którego sztandarem jest Stalin!

Z imieniem Stalina, uzbrojeni w Jego naukę, łamiąc opór wrogów i zacieśniając więź braterstwa z narodami ZSRR kroczyć zwycięsko naprzód pod przewodnictwem klasy robotniczej i jej partii do ugruntowania naszej niepodległości, pokoju i socjalizmu!

**Komitet Centralny
Polskiej Zjednoczonej
Partii Robotniczej**

**Rada Ministrów
Polskiej Rzeczypospolitej
Ludowej**

**Rada Państwa
Polskiej Rzeczypospolitej
Ludowej**

Warszawa, dnia 6 marca 1953 r.

**Do Komitetu Centralnego Komunistycznej
Partii Związku Radzieckiego
Do Rady Ministrów Związku Socjalistycznych
Republik Radzieckich
Do Prezydium Rady Najwyższej ZSRR
Moskwa**

Drodzy Towarzysze i Przyjaciele!

Łączymy się z Wami w bólu i żałobie z powodu zgonu ukochanego naszego Wodza i Nauczyciela, natchnionego kontynuatora nieśmiertelnej nauki Marksa, Engelsa i Lenina, genialnego budowniczego komunizmu, niezłomnego chorążego światowego obozu pokoju, wielkiego przyjaciela narodu polskiego, któremu masy pracujące Polski zawdzięczają swe wyzwolenie z jarzma niewoli narodowej i społecznej.

Nieśmiertelne życie i dzieło towarzysza Stalina będzie dla narodu polskiego natchnieniem i gwiazdą przewodnią w codziennej pracy i walce o zbudowanie nowego, socjalistycznego ustroju, będzie sztandarem w walce o zwycięstwo idei pokoju, postępu i wolności wszystkich pracujących na całym świecie.

Skupieni w zwartych i czujnych szeregach pod sztandarem największego bojownika i geniusza współczesnej epoki — Józefa Stalina, ślubujemy dochować wierności Jego naukom, strzec niezłomnie zasad internacjonalizmu i solidarności wszystkich ludzi pracy, stać na straży praw i zdobyć ludu, których niezłomną i niezawodną ręką jest wieczysta przyjaźń i braterstwo ze Związkiem Radzieckim.

Zapewniamy Was, Towarzysze i Przyjaciele, że naród polski nie będzie szczędził sił, aby zwiększać i wzbogacać swój twórczy wkład do wspólnej walki o realizację wiecznych żywych idei, nauk i wskazań Wielkiego Stalina.

**W imieniu
Komitetu Centralnego
Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej,
Rady Ministrów
i Rady Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
BOLESŁAW BIERUT
ALEKSANDER ZAWADZKI**

Warszawa, dnia 6 marca 1953 r.

Orzeczenie lekarskie o przebiegu choroby i o śmierci J. W. Stalina

MOSKWA. — Agencja TASS opublikowała następujące orzeczenie lekarskie o przebiegu choroby i o śmierci J. W. Stalina:

W nocy na 2 marca nastąpił u J. W. Stalina wylew krwi do mózgu (do lewej półkuli) na tle choroby nadciśnieniowej i miażdżycy. W wyniku tego nastąpiło porażenie prawej połowy ciała i trwała utrata przytomności. Od pierwszego dnia choroby stwierdzono objawy zakłócenia oddychania na skutek upośledzenia czynności ośrodków nerwowych. Zaburzenia te wzrastały się z dnia na dzień. Miały one charakter tzw. oddechu periodycznego z długimi przerwami (oddech Cheyne-Stokesa). W nocy na 3 marca zakłócenia oddechu zaczęły przybierać niekiedy groźny charakter. Od początku choroby stwierdzono również znaczne zmiany w układzie sercowo-naczyniowym, a mianowicie wysokie ciśnienie krwi, przyspieszenie i zakłócenie rytmu tętna (niemiarywość na tle migotania) i rozszerzenie serca. W związku z postępującą niewydolnością oddechu i krwioobiegu już od 3 marca wystąpiły objawy niedotlenienia. Od pierwszego dnia choroby podniosła się ciepłota i wystąpiła wysoka leukocytoza, co mogło wskazywać na rozwój ognisk zapalnych w płucach.

Ostatniego dnia choroby, przy gwałtownym pogorszeniu się stanu ogólnego, zaczęły pojawiać się powtarzające się ataki ciężkiej, ostrej niewydolności sercowo-naczyniowej (zapaść). Badanie elektrokardiograficzne pozwoliło na stwierdzenie ostrego zakłócenia krwioobiegu w naczyniach wieńcowych serca z utworzeniem się ogniskowych porażań mięśnia sercowego.

5 marca w drugiej połowie dnia stan chorego zaczął szczególnie szybko ulegać pogorszeniu; oddech stał się powierzchowny i bardzo przyspieszony, częstość tętna osiągnęła 140 — 150 uderzeń na minutę. Wypełnienie tętna obniżyło się.

O godz. 21 minut 50, wśród objawów narastającej niewydolności sercowo-naczyniowej i oddechowej, J. W. Stalin zmarł.

Minister Ochrony Zdrowia ZSRR
A. F. TRETIAKOW

Szef zarządu leczniczo-sanitarnego Kremla
I. I. KUPERIN

Naczelny internista Ministerstwa Ochrony Zdrowia ZSRR
profesor P. E. ŁUKOMSKI

Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor N. W. KONOWAŁOW

Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor A. L. MIASNIKOW

Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor E. M. TAREJEW

Członek - korespondent Akademii Nauk Medycznych
profesor I. N. FILIMONOW
profesor I. S. GLAZUNOW
profesor R. A. TKACZEW
docent W. I. IWANOW - NIEZNAMOW

Komunikat Rady Ministrów ZSRR i Komitetu Centralnego KPZR

MOSKWA. — Agencja TASS donosi:

Rada Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego postanowiły:

Dla zorganizowania pogrzebu przewodniczącego Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i sekretarza Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Generalissimusa Józefa Wissarionowicza Stalina utworzyć komisję w składzie t. t.: N. S. Chruszczow (przewodniczący), Ł. M. Kaganowicz, N. M. Szwerin, A. M. Wasilewski, N. M. Piegow, P. A. Artiemiw, M. A. Jasnów.

Komunikat komisji dla zorganizowania pogrzebu przewodniczącego Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i sekretarza Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego Józefa Wissarionowicza Stalina

Trumna ze zwłokami Józefa Wissarionowicza Stalina wystawiona będzie w Sali Kolumnowej Domu Związków.

Termin udostępnienia Sali Kolumnowej Domu Związków podany zostanie do wiadomości oddzielnie.

Biuletyn o stanie zdrowia Józefa Stalina 5 marca 1953 roku o godzinie 2

MOSKWA. — Agencja TASS ogłosiła następujący biuletyn o stanie zdrowia J. W. Stalina w dniu 5 marca 1953 r. godz. 2 czasu moskiewskiego:

W ciągu ubiegłej doby stan zdrowia J. W. Stalina pozostawał ciężki.

Wylew krwi do mózgu, do jego lewej półkuli, który nastąpił w nocy na 2 marca, na tle choroby nadciśnieniowej i miażdżycy, doprowadził, poza prawostronnym porażeniem kończyn i utratą przytomności, do uszkodzenia pnia mózgowego połączonego z zaburzeniem ważnych czynności — oddychania i krwioobiegu.

W ciągu nocy na 4 marca trwały zaburzenia oddychania i krwioobiegu. Największe zmiany zaobserwowano w czynnościach oddychania: częstsze stały się objawy periodycznego oddechu (tzw. oddech Cheyne-Stokesa). W związku z tym pogorszył się stan krwioobiegu i zwiększył się stopień niedotlenienia.

Systematyczne podawanie tlenu, a także środków leczniczych, regulujących oddychanie oraz działalność serca i naczyń, stopniowo poprawiło nieznacznie stan i rano 4 marca zmniejszyły się nieco zaburzenia oddychania.

Później, w ciągu 4 marca, wznowiły się ciężkie zaburzenia oddychania. Częstość oddechu — 36 na minutę.

Ciśnienie krwi nadal było wysokie (maksymalne — 210 i minimalne — 110) przy tętnie 108—116 uderzeń na minutę, nieprawidłowym (niemiarywość na tle migotania). Serce powiększone w umiarkowanym stopniu.

Istotnych zmian w płucach jak również ze strony narządów jamy brzusznej w ciągu ubiegłej doby nie stwierdzono. W moczu wykryto białko

i czerwone ciała krwi, przy normalnym ciężarze właściwym. Analiza krwi wykazała wzrost liczby białych ciałek krwi (do 17 tysięcy). Ciepłota rano i w ciągu dnia była podwyższona do 38,6 stopni.

Zabiegi lecznicze w ciągu 4 marca stosowano w postaci wdychania tlenu, podawania preparatów kamforowych, kofeiny, strófantyny, i glukozy. Po wtórnie dokonano upustu krwi przy pomocy pijawek. W związku z podwyższoną ciepłotą i wysoką leukocytozą wzmocniono leczenie penicylinowe (stosowane w celach profilaktycznych od początku choroby).

W nocy z 4 na 5 marca stan zdrowia J. W. Stalina nadal pozostaje ciężki. Chory znajduje się w stanie soporu (głębokiej nieprzytomności). Nerwowa regulacja oddechu i działalność serca pozostają nadal silnie zakłócone.

Minister Ochrony Zdrowia ZSRR — A. F. Tretiakow, szef zarządu leczniczo-sanitarnego Kremla — I. I. Kuperin, naczelny internista Ministerstwa Ochrony Zdrowia ZSRR — profesor P. E. Łukomski, rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych — profesor N. W. Konowałow, rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych — profesor A. L. Miasnikow, rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych — profesor E. M. Tarejew, członek - korespondent Akademii Nauk Medycznych — profesor I. N. Filimonow, profesor I. S. Glazunow, profesor R. A. Tkaczew, docent W. I. Iwanow - Nieznamow,

Biuletyn o stanie zdrowia Józefa Stalina 5 marca 1953 roku o godzinie 16

MOSKWA. — Agencja TASS ogłosiła następujący biuletyn o stanie zdrowia J. W. Stalina w dniu 5 marca 1953 r., godzina 16 czasu moskiewskiego:

W ciągu nocy i pierwszej połowy dnia 5 marca stan zdrowia J. W. Stalina uległ pogorszeniu. Do poprzednich zaburzeń ważnych czynności mózgu dołączyły się ostre zakłócenia ze strony układu sercowo-naczyniowego. Rankiem 5 marca zaobserwowano w ciągu trzech godzin objawy ciężkiej niewydolności oddechowej, które z trudem poddawały się odpowiedniemu leczeniu. O godz. 8 rano wystąpiły objawy ostrej niewydolności układu sercowo-naczyniowego (zapaść); ciśnienie krwi spadło, tętno uległo przyspieszeniu, wzrosła bladłość. Pod wpływem specjalnych środków leczniczych objawy te zostały usunięte. Dokonany o godz. 11 rano elektrokardiogram wykazał ostre zaburzenia krwioobiegu w tętnicach wieńcowych serca z ogniskowymi zmianami w tylnym ścianie serca (elektrokardiogram dokonany 2 marca zmian tych nie wykazywał). O godzinie 11 m. 30 powtórnie nastąpiła ciężka zapaść, którą z trudem opanowano odpowiednimi zabiegami leczniczymi. Później zaburzenia sercowo-naczyniowe nieco ustąpiły, chociaż ogólny stan nadal po-

zostawał wyjątkowo ciężki.

O godz. 16 ciśnienie krwi: maksymalne — 160, minimalne — 110; tętno — 120 na min., niemiarywe, oddechów — 36 na minutę, ciepłota — 37,6 stopni; leukocytoza — 21 tysięcy.

Leczenie w chwili obecnej zmierza przede wszystkim do zwalczania zaburzeń oddychania i krwioobiegu, w szczególności wieńcowego.

Minister Ochrony Zdrowia ZSRR — A. F. Tretiakow, szef zarządu leczniczo-sanitarnego Kremla — I. I. Kuperin, naczelny internista Ministerstwa Ochrony Zdrowia ZSRR — profesor P. E. Łukomski, rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych — profesor N. W. Konowałow, rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych — profesor A. L. Miasnikow, rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych — profesor E. M. Tarejew, członek - korespondent Akademii Nauk Medycznych — profesor I. N. Filimonow, profesor I. S. Glazunow, profesor R. A. Tkaczew, docent W. I. Iwanow - Nieznamow,

List komunistów Paryża do komunistów Moskwy

MOSKWA. — Dziennik „Prawda” ogłosił w dniu 5 marca r. list wysłany 1 marca przez konferencję Federacji Francuskiej Partii Komunistycznej departamentu Sekwany (Paryż) do komunistów moskiewskiej organizacji KPZR.

W liście tym komuniści Paryża piszą m. in.:

— My, komuniści paryscy, przesyłamy serdeczne pozdrowienia Wam, naszym starszym braciom — komunistom organizacji moskiewskiej.

W naszej gigantycznej walce przeciwko siłom wojny, reakcji i faszyzmowi, w której — jesteście przekonani — zwyciężą siły pokoju, demokracji i socjalizmu, kierujemy się mądrymi słowami towarzysza Stalina o wzajemnym poparciu naszych partii. Dziękujemy Wam, radzieccy towarzysze i bracia, za poparcie, jakiego nam udzielacie w naszej walce o pokój i wolność.

Moskwo — pozostałaś niezdobytą twierdzą, przed którą rozgromione zostały hordy faszystowskie.

Moskwo — wysłałaś do boju swych najlepszych, najmądrzej-

szych i najodważniejszych synów, aby rozgromili zaborców niemieckich, aby uratowali Francję i cały świat przed tyranią hitlerowską.

Moskwo — w murach Twych wykuwa się pokojowa polityka Związku Radzieckiego, której pełna spokoju stanowczość jednocy wszystkich prostych ludzi świata i niweczy obłądne plany imperialistycznych agresorów.

Towarzysze i bracia! Zapewniamy Was ze swej strony o całkowitym naszym poparciu. Pod kierownictwem Maurice Thoreza wzywamy klasę robotniczą i cały nasz naród, by zjednoczyły się w walce o utrzymanie pokoju. Niechaj rozbrzmiewają wszędzie słowa naszej przysięgi: „Naród francuski nigdy nie

będzie walczył przeciwko Związkowi Radzieckiemu!”

My, komuniści paryscy, przodujący robotnicy i inteligencja, ujmemy w swe ręce sztandar niezawisłości ojczyzny.

Przy dźwiękach „Marsylianki” i „Międzynarodówki” odważnie, nie lekając się trudności, pewni zwycięstwa, z imieniem Stalina i Maurice Thoreza w naszych sercach prowadzimy walkę o jedność klasy robotniczej, wokół której skupiają się wszystkie narodowe i demokratyczne siły świata. Ta jedność jest głównym warunkiem sukcesu i zwycięstwa.

Paryż nie zaprzestaje walki! Nadejdzie dzień, w którym zdrajcy, ludzie łakący krwi i pieniędzy, okupanci amerykańscy i ich lokaje spośród burżuazji francuskiej zostaną wypędzeni!

I wówczas Paryż odśpiewa hymn na cześć wielkiego słońca — socjalistycznej Moskwy. (Paryż, 1 marca 1953 r.)

W oparciu o propozycje radzieckie

położyć kres wojnie w Korei

Fragmenty przemówienia min. St. Skrzyszewskiego

— Delegacja polska wielokrotnie podkreślała doniosłość znaczenia pokojowego rozwiązania konfliktu koreańskiego dla zachowania pokoju światowego i poprawy stosunków międzynarodowych. Wychodząc z założenia, że Organizacja Narodów Zjednoczonych, której zadaniem i obowiązkiem jest — zgodnie z Kartą pokojowe rozwiązywanie konfliktów — może i powinna przyczynić się do zlikwidowania walk w Korei, wzywaliśmy organizację do podjęcia na tychmiastowych krokach celem jak najszybszego przywrócenia pokoju w Korei i usunięcia tym samym jednego z największych niebezpieczeństw, zagrażających pokojowi międzynarodowemu.

Staliśmy na stanowisku, że ONZ nie może pominąć ani jednego ze środków, które stoją do jej dyspozycji i wzywaliśmy, by do zagadnienia tego podchodziła z całą powagą na jaką zasługuje.

Szereg faktów, które zaszły podczas drugiej części VII sesji Zgromadzenia Ogólnego, wskazuje, że stanowisko nie których delegacji stwarza poważne trudności na drodze zapewnienia pozytywnych rezultatów naszych obrad, że delegacje te nie przybyły na sesję ze szczerą intencją rozwiązywania sprawy koreańskiej w duchu Karty oraz zgodnie z tym, czego oczekuje od nas światowa opinia publiczna.

W szczególności staje się jasne, że koła rządzące USA usiłują konsekwentnie prowadzić politykę wojny, a nie politykę pokoju, politykę agresji, a nie pokojowego rozwiązania problemu koreańskiego, politykę nie tylko kontynuowania wojny w Korei, ale również jej rozszerzenia, politykę przygotowywania i rozpętywania nowej wojny światowej.

Wojna w Korei jest wynikiem amerykańskiej agresywnej polityki zagranicznej i niezbędna jest imperializmowi amerykańskiemu dla utrzymania napięcia międzynarodowego oraz dla stałego pogłębiania i rozszerzania hysterii wojennej, osłaniającej przygotowania wojenne rządu amerykańskiego i faszystację życia wewnętrznego.

Obecne postępowanie komisji politycznej, mając doświadczenie ubiegłych sesji i uwzględniając smutny fakt, że ONZ dotychczas nic nie zrobiła dla zlikwidowania wojny koreańskiej, musi odrzucić fałszywstwo o agresji ze strony Korei północnej.

Komisja polityczna musi odrzucić metodę, którą zalecał pan Lodge i pan Spender, mianowicie metodę stawiania ultimatum.

Z przemówienia delegata Australii, pana Spendera, widać jasno, że chciałby on narzucić stronie koreańskiej — chińskiej rozwiązanie zawarte w rezolucji z 3 grudnia ub. r.

Odpowiedź rządu Chińskiej Republiki Ludowej i rządu Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej na rezolucję z dnia 3 grudnia 1952

NOWY JORK. — Dnia 4 bm. szef delegacji polskiej min. Skrzyszewski wygłosił na posiedzeniu komisji politycznej przemówienie w sprawie koreańskiej, w którym oświadczył m. in.:

r. opisuje ponownie metody, jakich używa dowództwo amerykańskie w obozach jenieckich w celu wymuszenia na jeńcach wojennych zeznań o odmowie powrotu do ojczyzny.

Pan Spender, który cytował te fakty i dowody, traktował je jako propagandę, zapominając, że kilka tysięcy trupów bezbronnym jeńców jest dowodem, jak amerykańskie dowództwo obchodzi się z tymi, którzy w walce wpadli w jego ręce.

Okrucieństwa te są jednak tak krzywdzące, że nawet delegat W. Brytanii Jebb, przemawiając dnia 23 grudnia 1952 r. w dyskusji nad wnioskiem radzieckim w sprawie sytuacji w obozach jenieckich, zmuszony był przyznać, że nie wszystko jest w porządku w obozach i że masakry wymagają śledztwa.

Rząd Stanów Zjednoczonych w ciągu ostatnich 3 miesięcy wzmógł akcje wyniszczania narodu koreańskiego. Systematyczne bombardowanie spokojnej ludności i obiektów cywilnych na zapleczu koreańskim nie może być tłumaczone żadną tzw. koniecznością wojenną.

Stosowanie broni bakteriologicznej przez Amerykanów w pełni potwierdzają zeznania pułkownika Franka Schwable'a oraz majora Roy Bleya, którzy dostali się do niewoli koreańskiej.

Mimo oburzenia, jakie wstrząsnęło opinią światową, Stany Zjednoczone

zamierzają w dalszym ciągu prowadzić wojnę bakteriologiczną przeciwko narodowi koreańskiemu.

Nad ludnością Korei północnej nie ustannie wisi groźba użycia broni atomowej, której zastosowania coraz częściej domagają się politycy i strażnicy amerykańscy.

Dlatego też żądanie wielu milionów prostych ludzi, by położyć kres wojnie w Korei staje się tak doniosłe dla utrzymania pokoju na świecie i poprawy stosunków między narodami.

W obawie przed wzrastającymi trudnościami w Azji, jak również na swym własnym terenie, przywódcy amerykańscy postanowili stworzyć pozory, że wojnę przeciwko narodowi koreańskiemu popierają rzekomo także inne narody Azji. Tak zrodziła się zbrodnicza rasistowska koncepcja stworzenia armii Azjatów, która ma być rzucona przeciwko innym Azjatów.

Rzucając kalumnie na ZSRR p. Lodge zapomina, że cały świat wie, iż rozmowy pokojowe w Panmunđo nie rozpoczęły się z inicjatywy ZSRR, że właśnie ZSRR wzywał od początku w różnych organach ONZ, a w szczególności w Zgromadzeniu Ogól-

nym, do jak najszybszego zakończenia działań wojennych, do pokojowego załatwienia sporu, do zjednoczenia i odbudowy Korei.

Wojna w Korei trwa. Gdy my tutaj dyskutujemy, giną codziennie ludzie, niszczone dobytek ludzki. Co więcej, kontynuowanie wojny koreańskiej stanowi coraz większe niebezpieczeństwo dla pokoju światowego.

Zdaniem delegacji polskiej, ONZ może i powinna położyć kres działaniom wojennym w Korei. Wojna ta bowiem jest wyzwaniem rzuconym Organizacji Narodów Zjednoczonych, wyzwaniem rzuconym zasadom Karty NZ.

Na tej podstawie jak również na podstawie realnej oceny obecnej sytuacji, delegacja polska widzi we wniosku radzieckim konkretną możliwość powzięcia przez Zgromadzenie Ogólne takiej decyzji, by można było doprowadzić do natychmiastowego zaprzestania działań wojennych i do podjęcia niezbędnych kroków dla rozwiązania innych kwestii związanych z zagadnieniem koreańskim, a w szczególności problemu zjednoczenia i odbudowy Korei.

Delegacja polska poprze wszystkie konkretne propozycje szybkiego i pokojowego uregulowania problemu koreańskiego.

Wypowiedź przewodniczącego CRZZ W. Kłosiewicza

W atmosferze jedności obradował Komitet Wykonawczy ŚFZZ

WARSZAWA. — W Wiedniu zakończyły się w dniu 1 bm. obrady Komitetu Wykonawczego Światowej Federacji Związków Zawodowych. Przewodniczący CRZZ — Wiktor Kłosiewicz, po powrocie do Warszawy udzielił redaktorowi PAP wypowiedzi o ich wynikach i znaczeniu.

Obrady Komitetu Wykonawczego, w których wzięli udział przedstawiciele organizacji związkowych z kilkudziesięciu krajów wszystkich części świata, wykazały, że podczas gdy w roku ub. masy pracujące krajów obozu socjalizmu uzyskały dalsze poważne sukcesy w podnoszeniu na wyższy poziom materialnych i kulturalnych warunków życia — w obozie kapitalistycznym rok 1952 był, w wyniku zbrodniczej polityki

wojennej imperialistów, okresem dalszego pogarszania się warunków bytu najszybszych mas.

Uczestnicy obrad Komitetu omówili także rolę związków zawodowych w popularyzowaniu i realizowaniu uchwał Kongresu Narodów w Obronie Pokoju. O pełnej solidarności z uchwałami Kongresu, o tym, jak bliskie wszystkim ludziom pracy są hasła walki przeciw zakusom podżegaczy wojennych mówili przed stawiciele wszystkich kontynentów.

Obrady wykazały, że walka ta, której przewodzi Związek Radziecki cementuje jedność mas pracujących całego świata. Komitet powziął rezolucję solidaryzującą się w pełni z uchwałami Kongresu Narodów w Obronie Pokoju.

Osobny punkt porządku dziennego stanowiła sprawa pomocy robot-

nikom rolnym i chłopom krajów kapitalistycznych, kolonialnych i zależnych w ich walce o prawa i o ziemię. Sytuacja tych robotników i chłopów w krajach europejskich, jak np. Włochy, a przede wszystkim w Indiach, Ameryce Łacińskiej i Afryce jest szczególnie tragiczna.

Jedną z uchwał powziętych w tej sprawie jest decyzja zwołania Międzynarodowej Konferencji Robotników Rolnych.

Komitet Wykonawczy przyjął też uchwałę o zwołaniu w październiku br. Kongresu ŚFZZ zgodnie ze statutem Federacji.

Obrady Komitetu Wykonawczego ŚFZZ — stwierdza na zakończenie Wiktor Kłosiewicz — cechowała głębia i jedność przedstawicieli wszystkich biorących w nich udział krajów.

Wielka jedność partii i narodu

Siła partii Lenina — Stalina tkwi w jej ściślejszej więzi z milionowymi masami ludzi pracy, w jej nierozwalnej jedności z narodem. Nasza partia jest prawdziwie ludową partią, której polityka zapewnia stały wzrost potęgi naszej ojczyzny, odpowiada żywotnym interesom mas pracujących. Naród radziecki jednomyślnie popiera politykę partii i darzy ją pełnym zaufaniem.

W październiku 1917 r., gdy partia komunistów otwarcie wezwała robotników i chłopów do obalenia władzy burżuazji, wezwaniu to spotkało się z całkowitym poparciem olbrzymiej większości robotników, żołnierzy i chłopów.

Władza burżuazji została obalona i ustanowiona dyktatura proletariatu. W latach wojny domowej i interwencji obcy naród nasz pod przewodem Lenina i Stalina osiągnął całkowite zwycięstwo nad wrogami, obronił zdobycze Rewolucji Październikowej.

Los wojny został przesądzony przede wszystkim dzięki sympatii i poparciu milionowych mas ludności dla polityki partii komunistycznej.

Lenin pisał w 1920 roku:

„Z pewnością teraz widzą już niemal wszyscy, że bolszewicy nie utrzymaliby się przy władzy nie tylko 2 i pół roku, lecz nawet 2 i pół miesiąca bez jak najsurowszej, prawdziwie żelaznej dyscypliny w naszej partii, bez najzupełniejszego i bezgranicznego poparcia jej przez ogół klasy robotniczej, tzn. przez to wszystko, co w niej jest myślącego, uczciwego, ofiarnego, wpływowego,

Fragmenty artykułu „Prawdy”

zdolnego do poprowadzenia za sobą lub porwania warstw zacofanych”.

Lenin żądał od partii nie tylko świadomości, wierności dla rewolucji, wytrzymania, ofiarności, bohaterstwa, lecz również umiejętności związania się, zbliżenia, prawię że całkowitego zespolenia się z najszerzymi masami ludzi pracy.

Towarzysz Stalin stale podkreśla, że partia nie mogłaby kierować klasą robotniczą i prowadzić jej od zwycięstwa do zwycięstwa, gdyby nie była związana z masami bezpartyjnymi, gdyby nie było spójni między partią a masami bezpartyjnymi.

„Szerokie masy robotników bezpartyjnych — wskazuje towarzyszy Stalin — uważają naszą partię za własną partię, partię bliską i ukochaną, w której wroście i umocnieniu są do głębi zainteresowane i której kierownictwu dobrowolnie powierzają swój los”.

Zacieśniając więź z masami, mając poparcie milionów ludzi pracy, partia komunistyczna pod genialnym przewodem Wielkiego Stalina doprowadziła nasz kraj do zwycięstwa socjalizmu.

Partia stała na czele narodu w walce o realizację pięciolatek stalinowskich, potrafiła zorganizować milionowe masy robotników i chłopów do budowy socjalizmu, rozgromiła i usunęła z drogi wszystkich

wrogów narodu, którzy usiłowali udaremnić wielkie dzieło budownictwa socjalistycznego.

W krótkim okresie historycznym nasza ojczyzna pod genialnym kierownictwem towarzysza Stalina przekształciła się z kraju zacofanego w kraj przodujący, z rolniczego — w przemysłowy, stała się potężnym mocarstwem socjalistycznym.

Gdy Niemcy hitlerowskie zdradziecko napadły na Związek Radziecki, potajemnie zachęcane do tego przez miliardów amerykańskich, i zakłóciły pokojową, twórczą pracę naszego narodu, partia Lenina — Stalina przekształciła cały kraj w jeden wielki obóz bojowy, porwała do Wielkiej Wojny Narodowej wszystkie narody ZSRR.

„Organizatorska praca partii — wskazywał towarzyszy Stalin w 1943 roku — zjednoczyła i skierowała ku wspólnemu celowi wszystkie wysiłki ludzi radzieckich, podporządkowując wszystkie nasze siły i środki sprawie rozgromienia wroga. W okresie wojny partia zrosła się jeszcze bardziej z narodem, zespoliła jeszcze ściślej z szerokimi masami ludzi pracy”.

W ciężkich latach wojny gorące, niepodzielne poparcie udzielone rządowi radzieckiemu przez wszystkie narody ZSRR, a przede wszystkim zaufanie do rządu radzieckiego ze strony wielkiego narodu rosyjskiego — pierwszego wśród równych narodów naszego kraju — było tą decydującą siłą, która zapewniła naszej

ojczyźnie osiągnięcie historycznego zwycięstwa nad najzacieklejszym wrogiem ludzkości — nad faszyzmem.

Po zwycięskim zakończeniu wojny partia porwała nasz naród do wykonania wielkich zadań postawionych przez towarzysza Stalina w Jego historycznym przemówieniu z 9 lutego 1946 r. Twórcza inicjatywa milionowych mas przepełnionych gorącym pragnieniem jak najszybszego wcielenia w życie tych zadań znalazła najbardziej dobitny wyraz w ogólnonarodowym współzawodnictwie socjalistycznym, w masowym bohaterstwie pracy ludzi radzieckich.

Pomyślne wykonanie pierwszej powojennej pięciolatki stalinowskiej świadczy dobitnie o tym, że cały naród radziecki uznał zadania postawione przez partię Lenina — Stalina za swą najbliższą i żywotną sprawę.

Nowe genialne dzieło towarzysza Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”, Jego historyczne przemówienie na XIX Zjeździe Partii, uchwały Zjazdu natchnęły naród radziecki do bohaterstwa czynów na polu pracy, uzbroiły go we wspaniałe i jasne perspektywy dalszego zwycięskiego budownictwa komunistycznego.

W kraju naszym wzmaga się i rozwija aktywność polityczna i entuzjazm pracy. Naród radziecki nie oszczędzi sił i pracy dla wykonania wielkich twórczych planów partii komunistycznej. „Plan” te, określające perspektywy i drogi naszego marszu naprzód — mówił towarzyszy Malenkov w sprawozdaniu na XIX Zjeździe Partii — opierają się na znajomości praw ekonomicznych, opierają się na nauce o budowie społeczeństwa komunistycznego, rozwiniętej przez towarzysza Stalina”.

Kobiety polskie

czczą dzień 8 marca osiągnięciami produkcyjnymi

WARSZAWA. — Kobiety polskie dokumentują czynem swą niezłomną wolę walki o pokój, o umocnienie sił ludowej ojczyzny. Nowymi osiągnięciami w pracy zawodowej i społecznej witają one zbliżający się dzień 8 marca.

O nowych osiągnięciach produkcyjnych meldują kobiety zatrudnione przy budowie wielkiego kombinatu przemysłowego Nowa Huta.

„Czynem swym pragniemy wyrazić miłość i przywiązanie do Polski Ludowej oraz naszego ukochanego woda i nauczyciela, Bolesława Bieruta — powiedziała Regina Barczyk, betoniarz ZPB z Nowej Huty. — Jesteśmy teraz współgospodarzami i współbudowniczymi naszej ojczyzny. Nie będziemy szczeni sił, ażeby pomnożyć jej bogactwo i potęgę. Nie będziemy szczeni sił w walce o pokój”.

Masowe zobowiązania podjęte przez pracownice kombinatu pozwalają poszczególnym załogom na poważne skrócenie terminu robót oraz dalszą obniżkę kosztów własnych.

Kobiety zatrudnione w Jeleniogórkach Zakładach Włókien Sztucznych postanowiły do dnia 8 marca dać państwu dodatkową produkcję znacznej wartości. M. in. robotnice z oddziałów skrawalni tego zakładu zobowiązały się wyprodukować ponadplanowo 100 kg przędzy.

Wiele cennych zobowiązań podejmują również kobiety wiejskie zeszone w kołach gospodyń S. Ch.

Członkinie koła gospodyń w Zarajcach gm. Modliborzycze, woj. lubelskie pragną uczcić zbliżający się dzień 8 marca zobowiązując się zwiększyć hodowlę trzody chlewnej o 43 sztuk, hodowlę drobiu o 100 sztuk i hodowlę bydła o 5 sztuk.

Ponadto postanowiły one dostarczyć państwu ponad plan 1000 kg żywności, 1200 litrów mleka i 5 tys. sztuk jaj.

Red. naczelny: E. Kroniewicz
Adres Redakcji: Łódź, Piotrkowska 102A
Tel.: 112-60, 223-05, 120-13, 137-47, 103-04
Wydawca: RSW „Prasa”
Druk: Zakł. Graf. RSW „Prasa” — Łódź,
Zwirki 17. — Papier druk. mat. 50 gr.
D-4-12593